

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 16Co/18/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231310  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1110231310.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a členov senátu JUDr. Ivany Štíftovej a JUDr. Romana Majerského v sporovej veci žalobcu: EU-CapitalManagement a. s. v likvidácii, Bratislava, IČO: 45 327 084, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 18C/67/2010-469, zo dňa 30.6.2017, takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy; žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa na základe žalobného návrhu zo dňa 2.7.2010, ktorý bol doručený súdu 14.7.2010 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 18C/67/2010-181, zo dňa 14.12.2015, ktorým pripustil zmenu žaloby, domáhal od žalovanej zaplatať náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota a nezákonného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorá pozostáva z náhrady škody tvorenej istinou koncesionárskych poplatkov 6.905,33 eura a jeho príslušenstva 23.027.451,37 eura, náhrady nákladov spojených s uplatnením istiny 59.267,33 eura a nemajetkovej ujmy 68.526,67 eura.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie vo vzťahu k skutkovému stavu poukázal na podanú žalobu z ktorej vyplýva, že žalobca mal prvýkrát podať podanie Okresnému súdu Rimavská Sobota 1.8.2006 (išlo o podanie zo dňa 24.7.2006), avšak z obsahu rozhodnutia ústavného súdu vyplýva, že žalobca mal podať žaloby elektronickými prostriedkami Okresnému súdu Rimavská Sobota prvýkrát 31.3.2006. Okresný súd Rimavská Sobota vrátil žalobcovi doručené DVD nosiče obsahujúce elektronické podania v prílohe listu zo dňa 3.4.2006 a zároveň mu oznámil dôvody, pre ktoré neboli podania prijaté. Tento list bol žalobcovi doručený v priebehu apríla 2006, a to najneskôr do 26.4.2006, keď žalobca listom z uvedeného dňa reagoval na oznámenie okresného súdu. Z uvedeného mu vyplynul rozpor medzi tvrdením žalobcu uvedeným v žalobe na str. 3 (žalobca uviedol, že podal žaloby elektronickými prostriedkami Okresnému súdu Rimavská Sobota podaním zo dňa 24.7.2006) a skutočnosťou, vyplývajúcou z odôvodnenia rozhodnutia Ústavného súdu SR (ústavný súd uviedol, že žalobca prvýkrát podal žaloby elektronickými prostriedkami Okresnému súdu Rimavská Sobota podaním zo dňa 31.3.2006, doručeným súdu toho istého dňa; po ich odmietnutí zo strany Okresného súdu Rimavská Sobota ich žalobca druhýkrát podal prostredníctvom podania zo dňa 24.7.2006, elektronicky doručeným Okresnému súdu Rimavská Sobota 1.8.2006). V rámci dôkazného

bremena bolo povinnosťou žalobcu, aby súdu preukázal skutočnosti, tvrdené v žalobe. Vzhľadom na to, že z rozhodnutia ústavného súdu vyplývalo, že žalobca prvýkrát podal žaloby podaním zo dňa 31.3.2006, súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, podľa ktorého sa mal prvýkrát obrátiť na Okresný súd Rimavská Sobota podaniami zo dňa 24.7.2006.

3. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na tvrdenie žalobcu, uvedené v žalobe na str. 7, podľa ktorého „...Ústavný súd SR v rozhodnutých veciach nesprávne posudzoval splnenie základných podmienok vo vzťahu k právu na prístup k súdu uplatnenému 31.3.2006, namiesto aby tak urobil vo vzťahu k právu na prístup k súdu dňa 24.7.2006,...“ a tvrdenie žalobcu, uvedené v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 5.11.2009 (č.1. 63), podľa ktorého „...Ústavný súd SR v rozhodnutých veciach nesprávne posudzoval splnenie základných podmienok vo vzťahu k právu na prístup k súdu uplatnenému 31.3.2006, namiesto aby tak urobil vo vzťahu k právu na prístup k súdu, ktoré uplatnil poškodený dňa 19.10.2006, 24.7.2006...“, ktoré nekorešpondovalo nielen s odôvodnením rozhodnutia ústavného súdu, podľa ktorého si mal žalobca prvýkrát uplatniť právo na prístup k súdu dňa 31.3.2006, ale aj s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), kde žalobca v rámci sťažnosti sám uviedol, že 31.3.2006 a 24.7.2006 podal žaloby v elektronickej forme na viacero okresných súdov s tým, že súdy odmietli prijať tieto žaloby s oznámením, že nemajú zariadenie na obdržanie a spracovanie podaní, ktoré sú spracované a podpísané zaručeným elektronickým podpisom (č.1. 455).

4. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhodnotil tvrdenie žalobcu o tom, že podaním zo dňa 24.7.2006, ktoré bolo podľa rozhodnutia ústavného súdu doručené Okresnému súdu Rimavská Sobota 1.8.2006, ústavný súd „nesprávne posudzoval splnenie základných podmienok vo vzťahu k právu na prístup k súdu uplatnenému dňa 31.3.2006, namiesto aby tak urobil vo vzťahu k právu na prístup k súdu, ktoré uplatnil poškodený dňa 19.10.2006, 24.7.2006“, za účelové s cieľom, aby súd v tomto konaní nereflektoval na konanie žalobcu, ktorý si v prípade úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota pri prijímaní žalôb v elektronickej forme prvýkrát uplatnil právo na prístup k súdu 31.3.2006 a teda nie 1.8.2006. Ak teda Okresný súd Rimavská Sobota vrátil žalobcovi doručené DVD nosiče obsahujúce elektronické podania zo dňa 31.3.2006 v prílohe listu zo dňa 3.4.2006, a zároveň mu oznámil dôvody, pre ktoré neboli podania prijaté a ak tento list bol podľa ústavného súdu žalobcovi doručený v priebehu apríla 2006, a to najneskôr do 26.4.2006, žalobcovi začala plynúť 27.4.2006 trojročná premlčacia lehota, resp. doba na uplatnenie nároku na náhradu škody a na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k štátu, spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorú ESLP 16.6.2009 vyhodnotil ako porušenie práva na prístup k súdu, garantovaným v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

5. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalobca v súvislosti s uplatnením nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy bez pochybností preukázal, že ak Okresný súd Rimavská Sobota v roku 2006 odmietol zaregistrovať podania žalobcu nahraté na DVD nosičoch, pričom Občiansky súdny poriadok umožňoval elektronické podanie, Okresný súd Rimavská Sobota sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Poukázal na to, že ESLP zdôraznil, že žalobcovi nemôže byť vyčítané využitie tejto možnosti, nakoľko možnosť elektronického podania bola inkorporovaná do vnútroštátneho právneho poriadku v roku 2002 a podotkol, že v tomto prípade rozhodnutie o spravodlivom zadosťučinení môže byť založené iba na skutočnosti, že sťažovateľ nemal prospech/úžitok zo svojho práva na prístup k súdu garantovanom v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

6. Vo vzťahu k námietke premlčania, uplatnenej žalovaným súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobcovi začala plynúť lehota na uplatnenie nárokov na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota najneskôr 27.4.2006 (t.j. štvrtok), kedy sa podľa Ústavného súdu SR žalobca mohol dozvedieť o vzniku nároku s tým, že posledný deň trojročnej lehoty vo vzťahu ku škode (§ 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) pripadol na deň 27.4.2009 (t.j. pondelok). Ak žalobca podal žalobu Okresnému súdu Bratislava I dňa 14.7.2010, podal ju po uplynutí premlčacej lehoty, preto z dôvodu opodstatnenosti námietky premlčania žalobu v časti o priznanie nároku na náhradu škody v sume 6.905,33 eura (istina tvorená sumou koncesionárskych poplatkov), v sume 23.027.451,37 eura (príslušenstvo tvorené sumou poplatkov z omeškania) a v sume 59.267,33 eura (náhrada nákladov spojených s uplatnením istiny) zamietol.

7. Pokiaľ ide o námietku premlčania uplatnenú žalovanou vo vzťahu k nemajetkovej ujme 68.526,67 eura, spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota, súd prvej

inštancie dospel k záveru, že žalobcovi začala plynúť trojročná premlčacia doba 27.4.2006, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Okresný súd Rimavská Sobota odmietol prijať podania žalobcu a vrátil žalobcovi doručené DVD nosiče obsahujúce elektronické podania v prílohe listu zo dňa 3.4.2006 a zároveň mu oznámil dôvody, pre ktoré neboli podania prijaté. Tento list bol podľa Ústavného súdu SR žalobcovi doručený v priebehu apríla 2006, a to najneskôr do 26.4.2006. Súd prvej inštancie preto zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 68.526,67 eura ako nedôvodnú.

8. S ohľadom na závery o premlčaní nároku, nepovažoval súd prvej inštancie za potrebné bližšie sa zaoberať námietkou prekážky rozhodnutej veci uplatnenej žalovaným. Z procesnej opatrnosti však v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ozrejmil dôvody, pre ktoré podľa jeho názoru nemožno na daný prípad vo vzťahu k prejednávanej veci a rozhodnutiu ESLP zo dňa 16.6.2009 vo veci sťažností žalobcu č. 54252/07, 3274/08, 3377/08, 3505/08, 3526/08, 3741/08, 3786/08, 3807/08, 3824/08, 15055/08, 29548/08, 29551/08, 29552/08, 29555/08, 29557/08 aplikovať § 230 C.s.p.

9. K uplatneného nároku súd prvej inštancie ďalej poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého mal skutkovo nesporné, že DVD nosič, obsahujúci podania zo dňa 31.3.2006 a zo dňa 24.7.2006 bol žalobcovi Okresným súdom Rimavská Sobota obratom listom vrátený ako neprijatý z dôvodu, že predmetné podanie okresný súd nepovažoval za podanie v zmysle § 42 ods. 1 O.s.p. K uplatnenej škode vo výške súčtu žalovaných istín v sume 6.905,33 eura dodal, že pri jej určení (ako súčet žalovaných istín tvorenej pohľadávkami z koncesionárskych poplatkov) vychádzal žalobca z domnienky, resp. z hypotézy o tzv. 100 % úspešnosti vo všetkých uplatnených nárokoch na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a to nielen vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu, ale aj so zohľadnením tzv. 100 % úspešnosti pri ich prípadnom vymáhaní. Upriamil pozornosť na to, že z úradnej činnosti súdu je v tejto súvislosti známe, že mnoho z podaných návrhov žalobcu bolo odmietnutých, mnohé návrhy boli zastavené pre späťvzatie alebo neodstrániteľnú prekážku konania, nakoľko označenie žalovaných bolo bez diakritiky a tiež mnoho návrhov bolo zamietnutých pre nedostatok vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej. V kontexte s vyššie uvedeným preto žalobcom predložený listinný dôkaz označený ako Znalecký posudok č. 01/2009 vyhodnotil za právne irelevantný. Zdôraznil, že majetkovú škodu nie je možné založiť na ničím nepodložených domnienkach a hypotézach; žalobcom uplatnenú škodu preto považoval za nepreukázanú. Bol názoru, že v prejednávanej veci absentuje tiež jasná príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota.

10. Pokiaľ ide o škodu spočívajúcu v poplatkoch z omeškania, ktoré by si žalobca mohol uplatniť voči dlžníkom v celkovej hodnote 23.027.451,37 eura v zmysle zákona č. 212/1995 Z.z., ale v dôsledku zmeny legislatívy si ich už nemohol súdnou cestou uplatniť konštatoval, že zákon č. 96/2006 Z.z., ktorým bol novelizovaný § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch a ktorým bol inštitút poplatkov z omeškania nahradený inštitútom klasických úrokov z omeškania a ktorým bol v § 10b daný tzv. generálny pardon, bol prijatý Národnou radou SR dňa 2.2.2006 s tým, že účinnosť nadobudol dňom jeho vyhlásenia, teda v období niekoľko mesiacov pred podaním elektronického návrhu na Okresný súd Rimavská Sobota dňa 31.3.2006 a opätovne dňa 1.8.2006. Preto uplatnená škoda nie je v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota, ale v súvislosti so zmenou legislatívy. Dôvodil, že aj v tejto časti žaloby preto absentuje príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota.

11. K nákladom ako sú trovy a výdavky spojené s uplatnením žalôb v sume 59.267,33 eura dodal, že v konaní pred ESLP si žalobca uplatnil celkovú škodu 924.685,94 eura za náklady a výdavky spojené s procesom pred vnútroštátnymi súdmi. Pripomenul, že v súlade s judikatúrou ESLP je žalobca oprávnený len na úhradu nákladov a výdavkov, ktoré sú preukázané, a ktoré boli skutočne a nevyhnutne vynaložené a keď sú racionálne čo do množstva. ESLP po preskúmaní sťažností priznal žalobcovi náhradu škody v sume 8.000 eur, predstavujúcu náhradu všetkých výdavkov a to nielen v konaní pred vnútroštátnymi súdmi (vrátane Okresného súdu Rimavská Sobota), ale aj v konaní pred ESLP.

12. K posúdeniu nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 3.12.2007, sp. zn. III. ÚS 320/2007 poukázal na obsah predmetného rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že žalobca sa o všetkých podstatných skutkových okolnostiach, v ktorých vidí zásah do svojich základných práv a slobôd, dozvedel najneskôr do 26.4.2006. V súlade s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde mu preto najneskôr v uvedený deň začala plynúť dvojmesačná zákonná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy vo vzťahu k namietanému porušeniu

základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, spočívajúca v neakceptovaní podaní (návrhov na začatie konania) urobených elektronickými prostriedkami zo strany Okresného súdu Rimavská Sobota. Žalobca sa však na ústavný súd obrátil až sťažnosťou zo dňa 3.10.2006, doručenu Ústavnému súdu SR dňa 5.10.2006, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dvoch mesiacov (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na túto skutočnosť Ústavný súd SR vyhodnotil jeho sťažnosť ako oneskorene podanú. Opakovanie pokusu o podanie žalôb formou elektronických podaní 1.8.2006 preto ústavný súd považoval iba za formálny a účelový úkon zo strany žalobcu, ktorý nemožno považovať za uplatnenie účinného a efektívneho prostriedku nápravy vo vzťahu k namietanému zásahu do jeho základných práv a slobôd, ktoré má v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde predchádzať podaniu sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 Ústavy SR.

13. Upriamil pozornosť na rozhodnutie ESLP zo dňa 16.6.2009 vo veci sťažností č. 54252/07, 3274/08, 3377/08, 3505/08, 3526/08, 3741/08, 3786/08, 3807/08, 3824/08, 15055/08, 29548/08, 29551/08, 29552/08, 29555/08, 29557/08 (č.1. 445-462), ktorý konštatoval porušenie základného práva žalobcu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale nezistil, že by sa Ústavný súd SR na základe uznesenia sp. zn. III. ÚS320/2007 zo dňa 3.12.2007, ktorým odmietol podanie žalobcu zo dňa 5.10.2006, doplnené podaním zo dňa 4.10.2006, zo dňa 26.10.2006 a zo dňa 25.1.2007 z dôvodu oneskoreného podania sťažnosti zo strany žalobcu, dopustil porušenia zákona.

14. Ak žalobca v žalobe (č.1. 7) a v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č.1. 63) uviedol, že „...Ústavný súd SR v rozhodnutých veciach nesprávne posudzoval splnenie základných podmienok vo vzťahu k právu na prístup k súdu uplatnenému dňa 31.3.2006, namiesto aby tak urobil vo vzťahu k právu na prístup k súdu, ktoré uplatnil poškodený dňa 19.10.2006, 24.7.2006 ...“, išlo o subjektívne tvrdenie žalobcu, ktoré nevychádzalo z obsahu rozhodnutia ESLP zo dňa 16.6.2009. Zdôraznil, že ESLP sa výslovne zaoberal nesprávnym úradným postupom všeobecných súdov Slovenskej republiky v roku 2006. Ústavný súd SR však do sústavy všeobecných súdov nepatrí (§ 5 ods. 1, ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z.). Odmietnutie sťažnosti ústavným súdom z dôvodu zmeškania lehoty na podanie sťažnosti nemožno vykladať spôsobom, že ústavný súd sa odmietol zaoberať prípadným porušením ústavných práv žalobcu. Dôvodil, že konanie pred ústavným súdom sa spravuje určitými pravidlami, ktoré sa vzťahujú na neurčitý počet adresátov rovnakého druhu. Žalobca ako sťažovateľ bol povinný v prípade podania sťažnosti zo dňa 5.10.2006 rešpektovať znenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Obdobne aj konanie pred ESLP sa spravuje určitými lehotami s tým, že ak sťažovateľ podá sťažnosť po uplynutí príslušnej lehoty, má to za následok procesný neúspech sťažovateľa (čl. 35 ods. 1 Dohovoru). Zamietnutie námietky vlády SR Európskym súdom pre ľudské práva, pokiaľ ide o nevyčerpanie všetkých dostupných vnútroštátnych prostriedkov nápravy žalobcom, nemá žiadnu príčinnú súvislosť s odmietnutím sťažnosti Ústavným súdom SR. Práve naopak, ESLP tým, že zamietol námietku vlády SR o nevyčerpaní všetkých dostupných vnútroštátnych prostriedkov nápravy zo strany žalobcu potvrdil, že žalobca vyčerpal všetky dostupné vnútroštátne prostriedky nápravy (vrátane podania sťažnosti Ústavnému súdu SR). Samotné uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 320/2007, zo dňa 3.12.2007 však v nadväznosti na rozhodnutie ESLP zo dňa 16.6.2009 nemôže mať charakter nezákonného rozhodnutia, nakoľko ústavný súd nemôže niesť zodpovednosť za zmeškание dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti zo strany žalobcu. Súd prvej inštancie tak uzavrel, že nakoľko sa žalobcovi nepodarilo preukázať nezákonnosť uznesenia Ústavného súdu SR zo dňa 3.12.2007, sp. zn. III. ÚS 320/2007, ďalej sa nezaoberal výškou škody a nemajetkovej ujmy a príčinnou súvislosťou medzi vydaním nezákonného rozhodnutia. Na uvedenom základe súd prvej inštancie v zmysle § 9 ods. 1, § 17 ods. 2, § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., § 101 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z.z. žalobu žalobcu na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota a nezákonného rozhodnutia Ústavného súdu SR zamietol. Trovy konania žalovanému, ktorý bol v celom rozsahu úspešný nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil.

15. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) možno konštatovať, že v ňom namietal nesprávny procesný postup, ktorým mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich

skutočností, inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, nesprávne právne posúdenie veci a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Namietal, že majetkovú škodu nevyčíslil len všeobecne, ale rozčlenil ju podľa jednotlivých zložiek a podrobne zdôvodnil existenciu nárokov ako aj ich výšku. Zároveň súdu predložil dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič je dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje nimi vznesené nároky.

16. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, v dôsledku čoho dospel k záveru, že nepreukázal vznik škody. Namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd vo veci pojednával, napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Poukázal na to, že súdu prvej inštancie predložil dôkazy a disponuje i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov súdy neboli a stále nie sú schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania; svedčí o tom množstvo vykonaných registrácií, napr. na Okresnom súde Čadca, ktoré sa vždy vzťahujú ku konkrétnemu dňu načítania návrhu elektronicke podateľňou. Dal do pozornosti v tom čase účinný § 79 ods. 1 O.s.p. a § 129 až § 139 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. Ozrejmil, že súd nemôže - vzhľadom k zásade legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) konať na základe súdneho rozhodnutia spôsobom, ktorý zákon neustanovuje; súd preto nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy. Ak by tak urobil, porušil by právo a konkrétne čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, relevantné ustanovenia O.s.p., C.s.p. a Spravovacieho poriadku súdov. Poukázal na § 101 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že súd mu nesprávnym úradným postupom objektívne zabránil vykonaniu práva, ktoré bolo spojené s pohľadávkou na úhradu peňažnej sumy; žalovaný mu spôsobil škodu práve vo výške peňažnej sumy, ktorá by bola jeho príjmom, ak by právo bolo vykonané. Ozrejmil, že podľa § 5b zákona č.250/2007 Z.z. účinného od 1.5.2014, súd aj bez návrhu (dovoľávania sa) spotrebiteľa je povinný prihliadnuť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní.

17. K polemike žalovanej o dni doručenia návrhu a okamihu podania uviedol, že deň doručenia návrhu nemožno stotožňovať s okamihom podania. K doručeniu návrhu s účinkom začatia konania dochádza až po zavŕšení právom upraveného procesu - procedúry prijatia podania. Procedúra je ukončená v zmysle § 139 Spravovacieho poriadku súdov vypracovaním potvrdenia o prijatí podania, ktoré okrem iného obsahuje spisovú značku pridelenú aplikáciou; v danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy.

18. Poukázal na porušenie § 120 ods. 4 O.s.p. s tým, že na preukázanie výšky škody žiadal o doplnenie dokazovania a ustanovenie znaleckého ústavu, nakoľko si v konaní uplatňuje účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. (platného do 20.2.2006) sú poplatky z omeškania. Bol názoru, že je potrebné určiť tzv. všeobecnú hodnotu pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva. Určenie tejto všeobecnej hodnoty pohľadávok je odbornou otázkou pričom od tejto otázky závisí rozhodnutie súdu (v časti určenia výšky majetkovej škody).

19. Vo vzťahu k námietke premlčania na náhradu škody, ktorú vzniesla žalovaná na tom skutkovom základe, že podľa jeho tvrdení malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu 13.11.2006, pričom lehota na uplatnenie práva uplynula 13.11.2009 a žaloba bola podaná na súde 14.7.2010, pričom súd prvej inštancie sa viacmenej stotožnil s uvedenou nesprávnou argumentáciou žalovaného a začiatok lehoty začal počítať od 13.11.2006, kedy boli vrátené DVD nosiče žalobcovi, pričom predžil túto lehotu o 6 mesiacov podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého lehota neplynie počas predbežného prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov a súd teda považoval premlčaciu lehotu za uplynutú dňa 13.5.2010, uviedol, že žalovaná si mylne vykladá skutkové okolnosti, nakoľko návrhy boli podané 19.10.2006. Nesúhlasil s interpretáciou premlčania, tak ako ju zostavila žalovaná a ktorú si osvojil aj súd prvej inštancie. Bol názoru, že právo na náhradu škody nebolo doposiaľ premlčané a žaloba bola podaná súdu pred uplynutím lehoty ustanovenej v § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Za deň kedy sa žalobca o škodu dozvedel, nemožno považovať deň, kedy sa uskutočnil nesprávny

úradný postup, resp. kedy došlo k doručeniu žalôb v elektronických verziách všeobecnému súdu (práve tento deň považuje žalovaná za deň plynutia premlčacej lehoty, pričom však deň doručenia nie je dňom nesprávneho úradného postupu a tieto dni nie sú dňom, kedy sa žalobca dozvedel o škode). Poukázal na § 19 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. s tým, že v okolnostiach danej veci je potrebné rozlišovať beh premlčacej lehoty vo vzťahu k rôznym zložkám uplatňovanej škody.

20. Vychádzajúc z časového údajá žalovaného vo vzťahu k materiálnej škode, ktorá bola spôsobená porušením práva na prístup k súdu tým, že došlo k premlčaniu práv na zaplatenie pohľadávok žalobcu, čo de facto spôsobilo nevymáhateľnosť týchto pohľadávok a zánik majetkových práv žalobcu, začala plynúť premlčacia lehota dňom, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k premlčaniu, čo v nadväznosti na skutkový stav a právnu úpravu mohlo byť najskôr 13.11.2009. Premlčanie by preto podľa § 19 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nastalo najskôr dňa 14.5.2013. Vo vzťahu k materiálnej škode, ktorá je sumou ušlého zisku poškodeného, ktorý sa viaže na blokáciu finančného majetku vyjadreného v súdne uplatnených pohľadávkach a ich príslušenstve začala plynúť premlčacia lehota dňom, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k premlčaniu pohľadávok generujúcich zisk, čo v nadväznosti na skutkový stav a právnu úpravu mohlo byť najskôr 13.11.2009. Premlčanie by preto podľa § 19 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nastalo najskôr 14.5.2013. Vo vzťahu k materiálnej škode, ktorá je sumou úročenia finančného kapitálu žalobcu, ktorý je doposiaľ umŕtvený v neprejednaných súdne uplatnených pohľadávkach, začala plynúť premlčacia lehota dňom, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k premlčaniu pohľadávok, do ktorých nákupu investoval finančné prostriedky, čo v nadväznosti na skutkový stav a právnu úpravu mohlo byť najskôr dňa 13.11.2009. Premlčanie by preto podľa § 19 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nastalo najskôr 14.5.2013. Vo vzťahu k materiálnej škode, ktorá predstavuje žalobcove skutočne a nevyhnutne vynaložené náklady a výdavky na vnútroštátnej úrovni začala plynúť premlčacia lehota dňom, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k premlčaniu súdne uplatnených pohľadávok (to zároveň znamenalo zmarenie novej náhrady nákladov a výdavkov v režime O.s.p.), čo v nadväznosti na skutkový stav a právnu úpravu mohlo byť najskôr dňa 13.11.2009. Premlčanie by preto podľa § 19 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nastalo najskôr 14.5.2013.

21. Dal do pozornosti, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručil na súd prvej inštancie nežiadal priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, pretože vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Rimavská Sobota neprijal návrhy, ktorými si uplatnili právo na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo tak k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva, preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo ku vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali (a s poukazom na skoršiu argumentáciu sú v súčasnosti súdy povinné prihliadať na námietku premlčania z úradnej povinnosti bez súčasnosti žalovaného), ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z.

22. Namietal nesprávne vyhodnotenie znaleckého posudku, ktorý súd prvej inštancie považoval za irelevantný. Dôvodil, že o skutočnostiach obsiahnutých v znaleckom posudku súd prvej inštancie nebol kompetentný vytvoriť si vlastný úsudok, nakoľko sa týkal špecifik technologického riešenia duplikácie DVD nosiča. Skutočnosť, že nedisponoval originálom, nemožnosť jeho duplikácie a samotná nezrealizovateľnosť zapísania podaní elektronickou podateľňou súdu k spätnému dátumu boli dostatočnými dôvodmi odôvodňujúcimi postupnosť jeho krokov v súvislosti s uplatňovaním nárokov.

23. Vo vzťahu k námietke res iudicatae uviedol, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Objasnil, že primerané finančné zadostučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR nemožno stotožniť s odškodným ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadostučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Odlišnosť oboch kompenzačných inštitútov (primeraného finančného zadostučinenia podľa čl. 127

ods. 3 Ústavy SR a odškodnenia nahradením nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) je zvýraznená aj sekundárnou povahou zadosťučinenia. Povahu primárneho zadosťučinenia má samo rozhodnutie ústavného súdu o porušení základného práva alebo slobody nehovoriac o tom, že kompenzačný charakter má aj príkaz vydaný ústavným súdom podľa druhej vety čl. 127 ods. 2 Ústavy SR. V žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o odškodnení žalobcu za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.

24. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasila s vyjadreniami žalobcu, ktorý celkom zjavne nerozoznáva medzi tým, čo je pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Skutočnosť, že žalobca v konaní rozčlenil uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkami z omeškania, trovami konania, atď. neznamená, že vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázal. Práve naopak, žalobca pri určení výšky škody vychádzal z domnienky resp. hypotézy 100 % úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Zdôraznila, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniam žalobcu zo dňa 24.7.2006 viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára, bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Povinnosťou žalobcu v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že jeho pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobca neprodukoval v konaní žiadne dôkazy, teda neunesol bremeno dôkazu, a namiesto toho len nesústredene opakoval argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na „nové“ dôkazy žalobcu, ktoré v bode 4 odvolania ani nekonkretizuje, už nie je možné prihliadať.

25. Nestotožnila sa s námietkou žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd vo veci pojednával napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania; poukázala na obsah zápisnice z pojednávania dňa 30.6.2017, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky na uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právni zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobca mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrval len na jedinom návrhu - znalecký posudok, o ktorom súd uznesením rozhodol tak, že od doplnenia dokazovania upustil. Iné návrhy žalobca nemal; na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Považovala tiež za nesprávne vyjadrenie žalobcu, že súd prvej inštancie objektívne zabránil vykonaniu práva žalobcu s poukazom na právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľských zmlúv účinnú od 1.5.2014, podľa ktorej je súd povinný aplikovať námietku premlčania ex off, tzn. bez návrhu. Mala za to, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania.

26. Nepovažovala za zřejmé, z akých dôvodov sa žalobca v odvolaní venuje argumentácii žalovanej prednesenej v konaní vo vzťahu k otázke začatia občianskeho súdneho konania, keď táto nebola vyhodnotená ako podstatná pre rozhodnutie vo veci; to isté je možné konštatovať aj vo vzťahu k námietke rei iudicatae, nakoľko súd konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy nezastavil.

27. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu uviedla, že súd prvej inštancie sa s týmto návrhom zaoberal a od vykonania navrhovaného dokazovania upustil. Bola názoru, že žalobcom navrhovaný dôkaz nebol spôsobilý preukázať vznik a výšku materiálnej škody na strane žalobcu a to v žiadnom rozsahu.

28. Odvoláciu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k posúdeniu námietky premlčania uplatneného nároku na náhradu škody považovala za vnútorne rozpornú. Uviedla, že žalobca sa celkom nesprávne sústredil na argumentáciu žalovanej, keď to bol súd, a nie žalovaná, ktorý námietku premlčania vyhodnotil ako dôvodnú. Upriamila pozornosť na to, že žalobca tvrdí, že návrhy boli na okresný súd podané 19.10.2006, čo je v rozpore so samotným žalobným návrhom, kde žalobca uviedol, že k neprijatiu jeho podaní došlo 24.7.2006; ako dátum vzniku škody ale identifikuje deň 13.11.2009 a to s odkazom na časový údaj žalovanej. Žalovaná však žiaden takýto časový údaj v konaní netvrdila. Zotrvala na svojom vyjadrení, že ak nesprávny úradný postup v podobe neprijatia žalobcových podaní mal mať za následok vznik

škody, žalobca sa o vzniku škody musel dozvedieť najneskôr v deň, kedy mu bol súdom vrátený DVD nosič. Poukázala ďalej na to, že žalobca v podanom odvolaní v bode bod 10 písm. g) a h) operuje s otázkou premlčania nárokov, ktoré po ním navrhovanej zmene žalobného petitu, pripustenej súdom 14.12.2015 (č.l. 351) už neboli predmetom súdneho konania. Vo vzťahu k súdom prezentovaným záverom k otázke premlčania žalobcom uplatneného nároku považovala za potrebné doplniť, že hoci súd námietku premlčania vyhodnotil ako dôvodnú, čo mohlo mať za následok zamietnutie žalobného návrhu bez ďalšieho, aj napriek tomu sa podrobne venoval otázke splnenia predpokladov pre uplatnenie nároku na náhradu škody a prijal závery, v zmysle ktorých aj keby námietka premlčania nebola dôvodná, žalobný návrh bolo potrebné zamietnuť.

29. Bez osobitej relevancie žalovaná považovala tú časť odvolania, kde žalobca popisuje proces uplatňovania koncesionárskych poplatkov, ktorými dôvodí nárok na poplatky z omeškania ako príslušenstva, nakoľko žalobcom požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatkov z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobca vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázal, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné. Upriamila pozornosť na to, že Okresný súd Rimavská Sobota bol viazaný rozhodnutím ESLP, teda bol povinný bez ohľadu na možné technické problémy podania žalobcov zaregistrovať spätne. V tomto kontexte poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 455/2013, v ktorom sa zaoberal otázkou naplnenia príkazu ako aj povinnosťou žalobcu návrhy opätovne súdu doručiť.

30. K námietke žalobcu o nemožnosti stotožňovať primerané finančné zadosťučinenie, ktoré priznáva Ústavný súd SR s náhradou nemajetkovej ujmy priznávanou podľa zákona č. 514/2003 Z.z. poukázala na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch a zdôraznila, že žalobca si v tomto smere nespĺnil ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňoval a zároveň v konaní nepredložil jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. K tomu, že by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade bolo v rozpore s princípom spravodlivosti sa vyjadrila už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 17.10.2011.

31. Pripomenula, že žalobca inicioval voči žalovanej na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní. Čl. 2 ods. 2 C.s.p. zakotvil ako základný princíp, princíp právnej istoty, v nadväznosti na ktorý žalovaná poukazuje na konania vedené pred Okresným súdom Bratislava I, v ktorých bol nárok žalobcu (prípadne žalobcov) na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy za rovnaký nesprávny úradný postup súdu zamietnutý - sp. zn. 3C/15/2010, 5C/158/2010, 7C/126/2010, 7C/127/2010, 8C/125/2010, 8C/126/2010, 9Cv77/2010, 10C/62/2010 (rozsudok je právoplatný v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.5.2017, sp. zn. 7Co/150/2016), 10C/63/2010, 11C/123/2010, 14C/125/2010, 16C/163/2011 (rozsudok je právoplatný), 18C/67/2010, 19C/124/2010, 19C/125/2010, 24C/77/2012, 26C/124/2010. Rovnako bol nárok žalobcu/žalobcov zamietnutý aj v konaní pred Okresným súdom Dolný Kubín, sp. zn. 4C/53/2012, pričom rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.10.2015, sp. zn. 11Co 199/2015. Okresný súd Dolný Kubín totožne rozhodol aj vo veciach vedených pod sp. zn. 7C/80/2012 (potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.3.2017, sp. zn. 5Co 91/2017) a 5C/113/2013 (potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 26.4.2017, sp. zn. 7Co/86/2017). Okresný súd Nové Zámky žalobu žalobcov zamietol vo veci vedenej pod sp. zn. 9C/135/2012. S ohľadom na novozavedený princíp právnej istoty a doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov má legitímne očakávanie, že aj tento spor založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu.

32. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24.9.2019 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

33. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone

verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

34. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

35. Žalobca podané odvolanie obsahovo rámcovo náhradou škody titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota avšak v odvolaní nevenuje žiadnu pozornosť nároku, ktorý si uplatnil z dôvodu nezákonného rozhodnutia ústavného súdu; rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nebolo možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti uplatnených odvolacích dôvodov v tejto časti.

36. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní týkajúcich sa náhrady škody titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C.s.p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby o náhradu škody založených súdom prvej inštancie na úvahe o premlčaní nároku a nesplnení predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

37. Odvolací súd predovšetkým uvádza, že súd prvej inštancie (primárne) zamietol žalobu z dôvodu premlčania nároku žalobcu, pričom vychádzal z toho, že z rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 320/2007 mu vyplývalo, že žalobca prvýkrát podal žalobu na Okresný súd Rimavská Sobota 31.3.2006; nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, podľa ktorého sa mal prvýkrát obrátiť na Okresný súd Rimavská Sobota podaniami zo dňa 24.7.2006. Na uvedenom základe súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že v prípade úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota pri prijímaní žalôb v elektronickej forme žalobca prvýkrát uplatnil právo na prístup k súdu 31.3.2006 a teda nie 1.8.2006. Ak teda Okresný súd Rimavská Sobota vrátil žalobcovi doručené DVD nosiče obsahujúce elektronické podania zo dňa 31.3.2006 v prílohe listu zo dňa 3.4.2006, a zároveň mu oznámil dôvody, pre ktoré neboli podania prijaté a ak tento list bol podľa Ústavného súdu SR žalobcovi doručený v priebehu apríla 2006, a to najneskôr do 26.4.2006, žalobcovi začala plynúť 27.4.2006 trojročná premlčacia lehota, resp. doba na uplatnenie nároku na náhradu škody a na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k štátu spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorú ESLP 16.6.2009 vyhodnotil ako porušenie práva na prístup k súdu, garantovaný v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Preto ak žalobca podal žalobu Okresnému súdu Bratislava I dňa 14.7.2010, podal ju po uplynutí premlčacej lehoty.

38. Žalobca v podanom odvolaní vo vzťahu námietke premlčania argumentuje tým, že súd prvej inštancie sa v podstate stotožnil s argumentáciou žalovanej, že k nesprávnemu úradnému postupu došlo 13.11.2006, pričom lehota na uplatnenie práva uplynula 13.11.2009 a žaloba bola podaná na súde 14.7.2010. Súd prvej inštancie začal počítať premlčaciu lehotu od 13.11.2006, kedy boli vrátené DVD nosiče žalobcovi, pričom predĺžil túto lehotu o 6 mesiacov podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého lehota neplynie počas predbežného prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov a súd teda považoval premlčaciu lehotu za uplynutú 13.5.2010. Uviedol, že návrhy na Okresný súd Rimavská Sobota ale boli podané 19.10.2006. Nesúhlasil s interpretáciou premlčania, tak ako ju zostavil žalovaný a ktorú si osvojil aj súd prvej inštancie s tým, že za deň, keď sa žalobca o škode dozvedel, nemožno považovať deň, kedy sa uskutočnil nesprávny úradný postup, resp. kedy došlo k doručeniu žalôb v elektronickej verzii všeobecnému súdu. V okolnostiach danej veci je navyše potrebné rozlišovať beh premlčacej lehoty vo vzťahu k rôznym zložkám uplatňovanej škody. K začatiu plynutia premlčania vzhľadom na skutkový a právny stav veci mohlo preto dôjsť najskôr 13.11.2009. Premlčanie by tak podľa § 19 ods. 1 v spojení s § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nastalo najskôr 14.5.2013.

38.1. Z odvolacej argumentácie žalobcu je nepochybné, že žalobca v podanom odvolaní vôbec nereaguje na skutkové a právne závery súdu prvej inštancie podstatné pre posúdenie námietky premlčania a argumentuje tým, čo nebolo predmetom (tohto) konania. Odvolací súd poznamenáva, že pre náležité uplatnenie odvolacieho dôvodu odvolateľ musí v odvolaní uviesť nielen to, z ktorých dôvodov napáda rozhodnutie prvoinštančného súdu, ale musí aj dostatočne určito vymedziť, v čom

konkrétne vidí nesprávnosť rozhodnutia, prípadne postupu súdu (§ 363 C.s.p.). Predpokladom toho je, že odvolateľ bližšie popíše (špecifikuje) dôvody, z ktorých usudzuje, že určitý odvolací dôvod je daný, a že dostatočne konkrétne uvedie, v čom vidí nesprávnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu. Pokiaľ v odvolaní absentuje táto (osobitná) náležitosť, nie je (vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 C.s.p.) vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu a rozhodnutie prvoinštančného súdu napadnuté odvolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto nedostatočne uplatneného odvolacieho dôvodu. Z obsahu podaného odvolania vôbec nie je možné posúdiť, v čom žalobca vidí nesprávnosť právnych záverov súdu prvej inštancie o premlčaní nároku pri zistenom skutkovom stave. Odvolaciemu súdu neprináleží formulovať za odvolateľa dôvody nesprávneho právneho posúdenia a dopĺňať či meniť tak odvolaciu argumentáciu žalobcu alebo iniciatívne hľadať odpovede na pre vec rozhodujúce skutočnosti v prospech žalobcu. Je na odvolateľovi, aby v podanom odvolaní jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody svojej nespokojnosti s rozhodnutím súdu. Odvolací súd v názorovej zhode s vyjadrením žalovanej k odvolaniu preto konštatuje, že odvolacia argumentácia žalobcu je vo vzťahu k posúdeniu premlčania uplatneného nároku zmätočná, nesúvisiaca s prejednanou vecou. Žalobca tak obmedzil rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu - z hľadiska posúdenia námietky premlčania - na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Možno však poznamenať, že závery súdu prvej inštancie o začatí plynutia premlčacej lehoty sa nejavia nelogické či neopodstatnené a odvolací súd ich považuje za správne. Ak totižto žalobca za nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota považoval odmietnutie prijatia návrhov na začatie konania podaných na DVD nosiči, v dôsledku čoho odvodzuje aj nárok na náhradu škody „práve vo výške peňažnej sumy, ktorá by bola jeho príjmom, ak by bolo právo vykonané“, je správny záver súdu prvej inštancie, že o vzniku takto definovanej škody sa žalobca dozvedel okamihom, kedy mu DVD nosič bol vrátený súdom a to bez ohľadu na to, či a vôbec, kedy a kým bol nesprávny úradný postup formálne konštatovaný, resp. či a kedy došlo k premlčaniu jednotlivých pohľadávok, ktoré mali byť predmetom súdnych konaní.

39. Nakoľko obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie o premlčaní nároku, nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími odvolacími námietkami žalobcu spochybňujúcimi vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k splneniu/nesplneniu podmienok na náhradu škodu z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Rimavská Sobota podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

40. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy a porušil poučovaciu povinnosť podľa v tom čase platnom § 120 ods. 4 O.s.p., keď podal návrh na doplnenie dokazovania a ustanovenie znaleckého ústavu a že súd prvej inštancie pojednával, napriek tomu, že bol daný dôležitý dôvod na odročenie pojednávania (majúc na mysli zrejme návrh na doplnenie dokazovania), odvolací súd pripomína, že súdna prax je jednotná v názore, že k procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu; uvedená okolnosť nezakladá zásah súdu do práva na spravodlivý proces.

41. Odvolací súd je názoru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie rozhodujúcich skutočností a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo nevykonal žalobcom navrhované dôkazy. Vzhľadom na správnosť napadnutého rozhodnutia odvolací súd v súlade so súdom prvej inštancie konštatuje, že vykonanie navrhovaných dôkazov by bolo nadbytočné a z hľadiska zistenia a posúdenia rozhodujúcich skutočností aj nepotrebné a nevhodné. Hodno doplniť, že súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok 30.6.2017, t.j. v čase, kedy § 120 ods. 4 O.s.p. nebol platný. V zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, žiadne ustanovenie neukladá povinnosť súdu prvej inštancie osobitne poučovať sporové strany o zákonnej koncentrácii konania (§ 154 C.s.p. v spojení s § 182 C.s.p.); takéto procesné poučenie súdu nevyplýva ani § 160 C.s.p., nakoľko žalobca bol zastúpený advokátom. Vytykané procesné pochybenia tak odvolací súd nezistil.

42. Pokiaľ ide o tú časť odvolacej argumentácie, ktorou žalobca poukazoval na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, event. jeho nepreskúmateľnosť či arbitrárnosť, odvolací súd uvádza, že v prípade nepreskúmateľnosti rozsudku ide o takú vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavuje tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. Je síce pravdou, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP, avšak táto judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd musí odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie ich existencie, inak by sa dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktorý proces je chránený nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale i čl. 6 ods. 1 Dohovoru s tým, že súčasťou obsahu týchto základných práv je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo väzbe s predmetom konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 119/2009, III. ÚS 95/2006, III. ÚS 260/2006). Preskúmaním tejto časti odvolacieho argumentu žalobcu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku dostatočne rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery i adekvátne vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd preto v tejto časti argumentácie žalobcu dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvej inštancie nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (teraz § 220 ods. 2 C.s.p. týkajúci sa náležitostí odôvodnenia rozsudku). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

43. Keďže žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t.j. také, ktoré by svojou relevanciou aj prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku; odvolacie námietky žalovaného preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné t.j. také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd tak neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, na ktoré žalobca poukazoval vo svojom odvolaní a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

44. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala vo veci plný úspech.

45. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).